

Nebo kakor breg razdejan,
ponos moj je tebi enak,
in ti, žalujoči oblak,

mrtvaški si voz mojih sanj,
tvoj soj je pekla odsvit —
tja vrača srce se spočit.

RAZDEJANJE

Ob meni hodi demon neprestano,
obdaja me kot zrak neotipljiv,
vdihavam ga in v prsih žge dušljiv,
srce mi z večno željo je zavdano.

Ker ve, da je v lepoti ves moj up,
se kaže mi v postavi zapeljivi,
zvodniško mi privaja v sli lažnivi
hlepeča usta na nizkoten strup.

Od božjega pogleda me podi,
hropečega brez zraka, brez moči,
v temne planjave žalosti prostrane,

in meče mi v oči, ko me preganja,
nečiste cunje in odprte rane
in znamenja krvava Razdejanja.

Prevedel Jože Udovič

*
* * *

Bila je noč ob Židinji ostudni,
kot mrtvec sem pri mrtvecu ležal,
ob truplu plačanem sem sanje tkal
nji, ki v srce je ni, lepoti čudni!

Uzrl sem jo v nekdanji veličasti:
njen pôgled čvrst in hkrati milo zróč,
vabljivo spetih bujnih las obroč
grozi ljubezni v novo sužnost pasti.

Poljubljal z ognjem zlahtno bi telo,
bi zlil od hladnih nog do temne kite
zaklade ljubkovanj, v globinah skrite,

samo če ti bi zmogla, da kako
kdaj na večer, prevzetnih dev kraljica,
od solz ti mrzla potemni zenica.

SEMPER EADEM

»Od kod, si rekla, žalost je poslana,
ki pne kot morje se na nago čer?«
— Ko mine srcu kdaj trgatve pir,
je zlo živeti! To skrivnost je znana,

bolest preprosta vsa, v njej duh ne blodi,
in, kakor radost tvoja, jasna vsem.
Kaj bi še, ljuba, ugibala potem!
Čeprav je mil tvoj glas, le tiho bodi!

Le tiho, norček! Duša v čare ujeta!
Úst rosni smeh! Bolj ko Življenja leta
nas Smrt pogosto vklepa v rahle spone.

Daj, daj, da *laž* vpijani srce moje,
da ti v očeh kot v lepem snu potone
in dremlje dolgo v senci veke tvoje.

PESEM O ALBATROSU

Vzemó na brod možjé si za zabavo
kdaj albatrose, morij silne ptiče,
drugi brezbrizni nad voda motnjavo
lete za ladjo, ki jo val pomiče.

Pa komaj so na krov ga roke dele,
sinjin ponižan knez v sramote sredi
ob sebi velike peruti bele
kot vesla vlačí v neizmerni bedi.

Kako je medel potnik ta krilati,
prelep nekđaj, zdaj smešen, vreden graje!
Ta v kljun, dražeč ga, s čedro gre bezati,
ta bolni ptici pači se šepaje.

Poet podoben je gospodu zraka,
viharja bratu, ki se lovcu roga;
na tleh, izgnancu, v psovkah sahne noga,
mu krila silna ne puste koraka.

Prevedel Cene Vipotnik